

Sygn. akt VI U 63/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2018 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy E. S.

przeciwko (...) w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

w związku z odwołaniem E. S.

od orzeczenia (...) w W.

z dnia (...), Nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 63/18

UZASADNIENIE

E. S. złożyła odwołanie od orzeczenia (...) w W. z dnia (...), Nr (...), utrzymującego w mocy orzeczenie (...) w W.. Odwołująca wniosła o zmianę orzeczenia poprzez ustalenie, że jest niepełnosprawna w stopniu umiarkowanym (k. 1-135).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 15 lutego 2018 roku (...) w W. wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że w toku postępowania (...)zaliczył zainteresowaną do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Po wniesieniu odwołania od tego orzeczenia, na podstawie dokumentacji medycznej i badania lekarskiego, skład orzekający podtrzymał kwalifikację poprzedniego organu o zaliczeniu odwołującej do lekkiego stopnia niepełnosprawności (k. 136-137).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W (...) w W. rozpoznano u E. S. cukrzycę 1 leczoną intensywną insulinoterapią, niedoczynność tarczycy u osoby po leczeniu operacyjnym guza tarczycy, osteoporozę i zespół bólowy stawów kolanowych. (...) w W. podtrzymał kwalifikację o zaliczeniu odwołującej do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Odwołująca wniosła o zmianę orzeczenia poprzez ustalenie, że jest niepełnosprawna w stopniu umiarkowanym.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Celem zweryfikowania zasadności orzeczenia oraz twierdzeń strony odwołującej, postanowieniem z dnia 27 lutego 2018 roku Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego specjalisty z zakresu chorób wewnętrznych w celu ustalenia, czy odwołująca E. S. jest osobą niepełnosprawną, a jeżeli tak to do jakiego stopnia niepełnosprawności zalicza się:

- znacznego,

- umiarkowanego,

- lekkiego;

czy naruszenie sprawności organizmu jest trwałe czy okresowe, na jaki czas i kiedy powstało;

oraz w celu ustalenia poniższych wskazań w stosunku do odwołującej:

- jakie są symbole niepełnosprawności;
- jakie są wskazania co do zatrudnienia (otwarty rynek pracy, stanowisko pracy przystosowane, zakład pracy chronionej, ograniczenia), szkolenia, w tym specjalistycznego, zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej, uczestnictwa w terapii zajęciowej;
- czy istnieje konieczność zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie;
- czy istnieje konieczność korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki;
- czy istnieje konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji;

czy spełnia przesłanki określone w art. 8 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym.

Biegły sądowy dr n. med. J. K. specjalista chorób wewnętrznych i kardiolog – po przeprowadzeniu badania odwołującej, zapoznaniu się z aktami sprawy i dokumentacją lekarską – stwierdził cukrzycę insulionozależną o chwiejnym przebiegu, powikłaną polineuropatią, zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego bez istotnego ograniczenia sprawności, osteoporozę, niedoczynność tarczycy leczoną substytucyjnie i chorobę wrzodową żołądka. Z przyczyn internistycznych biegły wskazał, że badana jest niepełnosprawną w stopniu lekkim. Odwołująca pracuje na odpowiednim stanowisku – urzędnika bankowego. Nie ma konieczności stałej lub długotrwałej opieki czy pomocy innej osoby. Ponadto biegły wskazał zasadność zasięgnięcia opinii biegłego diabetologa (k. 145).

Także biegły specjalista chorób wewnętrznych i diabetolog A. P. rozpoznał u badanej cukrzycę typu 1, neuropatię cukrzycową obwodową, stan po strumektomii częściowej i jodoterapii z powodu guzka nadczynnego, chorobę zwyrodnieniową stawów kręgosłupa, napadowe migotanie przedsionków przed laty. W ocenie biegłego cukrzyca typu 1, bez powikłań przewlekłych, nawet o chwiejnym przebiegu upoważnia pacjentkę do przyznania lekkiego stopnia niepełnosprawności. Lekki stopień niepełnosprawności jest spowodowany koniecznością podawania insuliny kilka razy dziennie, z odpowiednią ilością pomiarów cukru i z koniecznością spożycia posiłku (k. 171).

Ustosunkowując się do zarzutów odwołującej, biegły specjalista chorób wewnętrznych i diabetolog A. P. w kolejnej pisemnej opinii stwierdził, że osoba z nawet wieloletnią i powikłaną cukrzycą, leczoną insuliną, o ile nie dochodzi do

niewydolności narządowej (typu ciężka niewydolność nerek, ślepotą, amputacja kończyny), nie jest niepełnosprawną. Może i powinna wykonywać wszystkie czynności życia codziennego. Pacjent leczony insuliną nie może wykonywać jedynie pewnych zawodów. W żadnym razie odwołująca nie spełnia kryteriów żadanego przez siebie umiarkowanego stopnia niepełnosprawności (k. 197).

Z uwagi na zarzuty odwołującej, opinię uzupełniającą złożył także biegły sądowy dr n. med. J. K. specjalista chorób wewnętrznych i kardiolog. Podkreślił, że żadna z postaci cukrzycy nie jest uleczalna. W swojej szerokiej opinii uzupełniającej wskazał też, że w pełni zgadza się z opiniami biegłego diabetologa. Biegły podtrzymał swoją wcześniejszą opinię (k. 220).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach rozpoznawanej sprawy, a w szczególności w aktach (...) w W., a także w oparciu o dowody z 4 opinii: pisemnej biegłego sądowego dra n. med. J. K. specjalisty chorób wewnętrznych i kardiologa, pisemnej biegłego specjalisty chorób wewnętrznych i diabetologa A. P., pisemnej uzupełniającej biegłego specjalisty chorób wewnętrznych i diabetologa A. P. oraz pisemnej uzupełniającej biegłego sądowego dra n. med. J. K. specjalisty chorób wewnętrznych i kardiologa.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako wiarygodne, bowiem są one nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondują ze sobą, tworząc logiczną całość. Dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Podobnie Sąd ocenił opinie biegłych dra n. med. J. K. specjalisty chorób wewnętrznych i kardiologa oraz specjalisty chorób wewnętrznych i diabetologa A. P.. Zdaniem Sądu przedłożone opinie są jasne oraz rzeczowe. W ocenie Sądu brak jest podstaw do zakwestionowania ich rzetelności, dlatego też jako nie budzące wątpliwości, stanowiły wartościowy materiał dowodowy, na którym Sąd opierał się przy wydawaniu orzeczenia w niniejszej sprawie.

Należy podkreślić, że w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, które ma charakter odwoławczy i kontrolny, postępowanie dowodowe ogranicza się do sprawdzenia zgodności z prawem decyzji wydanej przez organ rentowy.

Strona odwołująca zgłaszała zastrzeżenia do opinii kolejnych biegłych, jednak zadaniem Sądu brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii. Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecnictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem. W przedmiotowej sprawie przekonanie strony odwołującej o wyższym stopniu niepełnosprawności wynika jedynie z subiektywnego przekonania, nie popartego żadnymi dowodami. Sąd uznał, iż opiniom złożonym w przedmiotowej sprawie przez biegłych sądowych nie można niczego zarzucić, dlatego oceniając je jako prawidłowe i wiarygodne, na ich podstawie dokonał ustaleń faktycznych. W konsekwencji Sąd nie przeprowadzał 5. opinii, tym bardziej, że biegli także nie wskazywali na taką konieczność.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz. 2046 ze zm.) stanowi, że ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

- 1)znaczny;
- 2)umiarkowany;
- 3)lekki.

Zgodnie z art. 4 ww. ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych:

ust. 1. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

ust. 2. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

ust. 3. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

ust. 4. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

U E. S. rozpoznano cukrzycę 1 lezoną intensywną insulinoterapią, niedoczynność tarczycy u osoby po leczeniu operacyjnym guza tarczycy, osteoporozę i zespół bólowy stawów kolanowych.

Z uwagi na powyższe oraz z uwagi na treść czterech opinii biegłych dra n. med. J. K. specjalisty chorób wewnętrznych i kardiologa oraz specjalisty chorób wewnętrznych i diabetologa A. P., Sąd zważył, że rozpoznanie stwierdzone u odwołującej kwalifikuje do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Nie została także stwierdzona niezdolność do pracy, albo zdolność do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej.

Sąd swoje rozstrzygnięcie oparł na rzetelnych, przekonywujących i zbieżnych ze sobą pisemnych opiniach biegłego sądowego dra n. med. J. K. specjalisty chorób wewnętrznych i kardiologa oraz biegłego specjalisty chorób wewnętrznych i diabetologa A. P..

W ocenie Sądu opinie biegłych sądowych są wiarygodne, jasne, rzeczowe i nawzajem się uzupełniają. Zostały sporządzone przez specjalistów, po dogłębnej analizie całej dokumentacji medycznej oraz dodatkowo, po przeprowadzeniu przez biegłych badań lekarskich. Dodatkowo biegli w sposób jasny i przekonywujący poparli swoje wnioski i ustosunkowali się do zarzutów strony odwołującej. W ocenie Sądu wszystkie okoliczności dotyczące sprawy zostały wyjaśnione treścią dwóch pisemnych opinii biegłych.

Opinie biegłych sądowych, jako logiczne i wyczerpujące, Sąd uznał za podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia, przyjmując zawarte w nich ustalenia za własne. Biegli sądowi nie znaleźli podstaw do zaliczenia odwołującej do wyższego stopnia niepełnosprawności.

W świetle poczynionych powyżej ustaleń faktycznych, w tym przede wszystkim na podstawie pisemnych opinii biegłych, w ocenie Sądu należy zaliczyć E. S. do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności. Brak jest podstaw do uznania odwołującej za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym lub znacznym.

Jednocześnie, w przypadku zmiany w ramach stanu zdrowia E. S., może ona złożyć we właściwym Zespole ds. Orzekania o Niepełnosprawności wnioski o wydanie orzeczenia o aktualnym stopniu niepełnosprawności (art. 6b ust. 1 ww. ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych).

Należy podkreślić, że zgodnie z uzasadnieniem wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2005 roku (I UK 382/04, LEX nr 276245), w judykaturze Sądu Najwyższego utrwalili się poglądy, że w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, które ma charakter odwoławczy i kontrolny, postępowanie dowodowe ogranicza się do sprawdzenia zgodności z prawem decyzji wydanej przez organ rentowy.

Reasumując, Sąd uznał, że nie została spełniona przesłanka dotycząca przyznania wyższego stopnia niepełnosprawności i odwołanie - jako bezzasadne - podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w zw. z art. 3 oraz 4 ww. ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

ZARZĄDZENIE

(...)